

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวโดยสรุปถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย และ ข้อเสนอแนะ ซึ่งประกอบด้วยข้อเสนอแนะสำหรับครูที่สอนภาษาอังกฤษ และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย ครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ ดังนี้คือ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1 เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

5.1.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ก่อนและหลังการเรียนรู้ว่ามีการพัฒนาแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

5.2 วิธีดำเนินการวิจัย

5.2.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ประจำปีการศึกษา 2554 ภาคการศึกษาที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 35 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

5.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
4. แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

- ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ตลอดจนขอบข่ายของเนื้อหารายวิชา
- ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนที่ 3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษประกอบการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ขั้นตอนการสอนตามกรอบแนวคิดของ สคริเวนเนอร์ (Scrivener, 1994) มาเป็นหลัก และเพื่อให้เนื้อหามีความเที่ยงตรง ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง เที่ยงตรงอีกครั้ง

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำแนวคิดของ “แนวทางการสร้างข้อสอบ” และ “การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2543) มาเป็นกรอบแนวคิด โดยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนมีระดับความเชื่อมั่นอยู่ที่ 86.01%

เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยปรับกรอบความคิดของ แฮริส (Harris, 1990) มาเป็นแนวคิด และได้เพิ่มเกณฑ์ประเมินขึ้นอีก 1 องค์ประกอบรวมทั้งสิ้นเป็น 6 องค์ประกอบ ดังนี้คือ

1. คำศัพท์ (Vocabulary)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. การออกเสียง (Pronunciation)
4. ความเข้าใจ (Comprehension)
5. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
6. สลีลาท่าทางประกอบการพูด (Style in Speaking)

แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยแบ่งแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน สาขาวิชา คณะที่สังกัด ประวัติการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรี ประวัติการทำงาน และประวัติการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (เรียนพิเศษ) นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ประจำปีการศึกษา 2554 ภาคการศึกษาที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินนี้มีด้วยกันทั้งสิ้น 9 ข้อ โดยที่ 8 ข้อแรกเป็นคำถามปลายปิดที่เป็นการให้ระดับคะแนนที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับตามแบบของ ลิเคิร์ต (Likert's Scale) โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับ (Rating Scale) ดังต่อไปนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

ส่วนข้อที่ 9 เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา หรืออุปสรรคในการพูดได้อย่างอิสระ

อนึ่ง แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษนี้ มีค่าระดับความเชื่อมั่น (Reliability) อยู่ที่ 91.89%

5.2.3 การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 35 คน มาหาค่าเฉลี่ย และนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Sample

นอกจากนั้น เพื่อให้ได้ภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้นำหลักเกณฑ์อันตรภาคชั้น (สุทธนูศรีไสย์, 2547: 3) มาพิจารณาแปลความหมายของค่าเฉลี่ยแต่ละค่าด้วยเช่นกัน ดังนี้คือ

ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-1.80	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อยที่สุด
ระดับค่าเฉลี่ย 1.81-2.60	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อย
ระดับค่าเฉลี่ย 2.61-3.40	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง
ระดับค่าเฉลี่ย 3.41-4.20	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมาก
ระดับค่าเฉลี่ย 4.21-5.00	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด

2. นำผลการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียน จำนวน 35 คน มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert Rating Scale) มาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยด้วยเช่นกัน ดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-1.80	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อยที่สุด
ระดับค่าเฉลี่ย 1.81-2.60	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อย
ระดับค่าเฉลี่ย 2.61-3.40	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง
ระดับค่าเฉลี่ย 3.41-4.20	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมาก
ระดับค่าเฉลี่ย 4.21-5.00	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด

5.3 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในครั้งนี้พบว่า เมื่อใช้กิจกรรมการพูดในการเรียน นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งในภาพรวม (ดูตารางที่ 4.1 หน้า 32 ประกอบ) และในภาพย่อย (ดูตารางที่ 4.2 หน้า 33 ประกอบ)

นอกจากนั้น ถ้าพิจารณาการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย โดยใช้หลักเกณฑ์อันตรภาคชั้น (สุทธนูศรีไสย์, 2547: 31) พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีพื้นฐานระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษต่ำ เมื่อทำการทดสอบวัดความสามารถก่อนเรียน พบว่า นักศึกษาทั้ง 35 คน มีทักษะการพูดในระดับต่ำเช่นกัน แต่พบว่านักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการพูดหลังใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนในระดับสูงขึ้น กล่าวคือ ออกเสียงได้ถูกต้องจากระดับน้อยเป็นระดับมาก ใช้คำศัพท์ได้

ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ จากระดับปานกลางเป็นระดับมาก พุดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจ ได้ถูกต้องจากระดับปานกลางเป็นระดับมาก และในภาพรวมนักศึกษาก็สามารถพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษจากที่มีความสามารถในการพูดก่อนเรียนในระดับน้อย แต่หลังการเรียนการพัฒนา ภาษาอังกฤษก็สูงขึ้นด้วยเช่นกัน (ดูตารางที่ 3.4 และตารางที่ 3.5 หน้า 30 ประกอบ)

ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ทั้ง 35 คน ก็สอดคล้องกับผลการทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการ พูด กล่าวคือ ในภาพรวมนักศึกษาทุกคนประเมินตนเองว่าหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียน นักศึกษา มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนด้วยเช่นกัน (ดูตารางที่ 3.2-3.3 หน้า 28-29 ประกอบ)

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ

1. ในการสอนวิชาที่เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้กิจกรรมการพูดสามารถพัฒนาทักษะการพูด ได้สูงสุด ครูควรปรับให้กิจกรรมต่าง ๆ เหมาะสมกับความรู้ ความสนใจ และประสบการณ์ของนักศึกษา
2. ครูควรอธิบายเป้าหมาย และขั้นตอนการทำกิจกรรมให้นักศึกษาเข้าใจอย่างละเอียด เพื่อให้การทำกิจกรรมเป็นไปได้อย่างราบรื่น
3. ครูควรมีสื่อและอุปกรณ์การสอนที่หลากหลายและมีขนาดที่เหมาะสม และควรฝึกฝนให้ชำนาญก่อนนำมาใช้จริง
4. ในกรณีที่นักศึกษามีระดับความสามารถด้านทักษะการพูดต่ำ ครูผู้สอนควรให้นักศึกษาที่มีระดับความสามารถทางการพูดสูงมาเป็นคู่ หรือมาจับกลุ่มทำงานร่วมกัน เพื่อคอยกระตุ้นและช่วยเหลือ ตลอดจนเป็นแนวทางให้นักศึกษาที่มีระดับความสามารถด้านทักษะการพูดต่ำกว่าเลียนแบบ หรือพยายามพูดให้ดีขึ้นได้

5.4.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาถึงการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีพื้นฐานระดับความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 35 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จึงควรมีการศึกษาถึงการพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารทุกคนทุกคณะ และทุกหลักสูตร เพื่อจะได้เห็นภาพกว้างที่ชัดเจนขึ้น ทั้งนี้เพื่อจะได้ปรับปรุง และพัฒนาทั้งตัวผู้เรียน ครูผู้สอน และผู้ดูแลหลักสูตร อันจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อผู้เรียน ผู้สอน และสถาบันการศึกษา
2. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาด้านการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จึงควรมีการศึกษาการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ เช่น การพัฒนาทักษะการฟัง การพัฒนาทักษะการอ่าน และ การพัฒนาทักษะการเขียนด้วยเช่นกัน เพื่อที่ครูผู้สอนจะได้รู้จุดเด่น และจุดอ่อนของนักศึกษา และหาทาง แก้ไขข้อบกพร่องพร้อมขยายขีดความสามารถที่นักศึกษามีอยู่ให้เกิดศักยภาพสูงสุดได้